

Grenzeloos verliefd DAN MOET JE ZEKER OOK EEN SLUIER?'

Soms kun je ergens aankomen en denken: oké, hier ga ik nooit meer weg. Ook al zijn dat landen waar je van tevoren voor gewaarschuwd bent, er een terreurdreiging is of een negatief reisadvies geldt. Drie vrouwen die verliefd werden op Egypte, Marokko en Jordanië. En er bleven.

▼ TEKST LYDIA VAN DER WEIDE

Zes jaar geleden kocht Angie (47) een one way ticket naar Egypte. Ze woont in Zuid-Sinaï.

“Begin dit jaar logeerde ik bij mijn zus in Zuid-Frankrijk. Ik schrok hoe de mensen daar in angst leven. Ik hoorde dat de winkels rond kerst leeg waren. Dat iedereen zich thuis had verscholen. Bang voor aanslagen, bang voor IS. ‘En jij dan?’ werd me gevraagd. ‘Jij zult je zeker helemaal onveilig voelen daar in Sinaï?’ Nou nee. Ik vind het vreselijk wat er in de wereld gebeurt, maar het heeft niets met mijn leefomgeving te maken en ik ben nog geen seconde bang geweest. De afgelopen jaren niet, ook niet toen er een negatief reisadvies gold. En hoe fijn ik het ook had bij mijn zus, ik was blij toen ik weer in het vliegtuig stapte. Naar huis. Nuweiba, een woestijndorpje in Zuid-Sinaï, aan de turquoise Rode Zee. Dat is de plek waar ik tot over

mijn oren verliefd op ben, de plek waar ik hoor. Dat voelde ik al toen ik in 2005 voor het eerst in de woestijn kwam. Ik voelde me weer kind, uitgelaten, onbevangen. Ik had zin om te rennen en te spelen. De bedoeïenen die de reis begeleidden vond ik fascinerend. Ik zat continu bij hen aan het houtvuur. Al sprak ik hun taal niet, we hadden zo’n lol.

‘Ik voelde me weer kind, uitgelaten, onbevangen. Ik had zin om te rennen en te spelen’

Toen ik naar huis ging, heb ik gehuild. Niets voor mij: ik ben nuchter. Maar er was iets onbekends in me geraakt. In Nederland had ik lang zo’n heimwee dat ik er bijna van in een depressie raakte. Toen ik na een jaar terugging, was ik opnieuw zielsgelukkig. Ik werd door de reisorganisatie gevraagd om reizen te gaan begeleiden en dus ging ik er twee keer per jaar naar toe.”

JA, IK GA

“Mijn vader, met wie ik een heel goede band had, zou altijd nog eens meegaan. In 2010 werd hij ziek. Kanker. Binnen een paar weken was hij dood. Ik was zo van slag dat ik twee maanden vrij nam. Als vanzelf ging ik naar Sinaï. Weken heb ik voor me uit zitten staren. Ik realiseerde dat je je dromen niet moet uitstellen. Ik besloot te emigreren. Ik gaf al mijn spullen weg en nam afscheid van vrienden en opdrachtgevers: »

werd uitgevaardigd, heb ik nooit begrepen. Er is alleen onrust in het noordelijke gebied en dan ook nog maar in een klein deel. In mijn ogen is het niets anders dan een politiek spel, een boycot, en dat vind ik zo onrechtvaardig. Want ik zie mensen honger lijden. Ze leven niet meer, ze overleven. Terwijl het zo rustig is. Bedoeïenen weten alles wat er in de verste omstreken gebeurt. Ze weten altijd waar iedereen zit, ook als het diep de woestijn in is. Ze leven nog zo dicht bij de natuur dat ze als vanzelf aanvoelen als er iets mis is. Met IS hebben ze niets; dat zijn in hun ogen absoluut geen moslims. Maar incidenten worden door de media zo opgeblazen dat toeristen 'voor de zekerheid' maar wegblijven, al geldt er in het zuidelijke deel van Sināï inmiddels geen negatief reisadvies meer. Maar er zijn niet veel rechtstreekse vluchten, vliegtuigmaatschappijen zijn bang hun toestellen niet vol te krijgen. Puur een economisch besluit, zoals alles om geld, macht en politiek draait."

WOESTFIJN

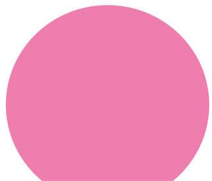
"Het wegblijven van de toeristen heeft ook impact op mij. Ik heb minder werk. Daarom

ben ik een internetshop gestart waar ik onder meer sieraden met ouderwoestijnstenen en mandala kleurboeken verkoop. Ik blijf hopen dat het toerisme weer aantrekt. In de tussentijd denk er niet over om hier weg te gaan. Absoluut niet, dit is mijn thuis. Ik heb fijne vrienden en voel me opgenomen in de gemeenschap, gewaardeerd en gerespecteerd. Last van opdringerige mannen heb ik nooit. Bedoeïenen zijn juist terughoudend, ze kijken eerder weg dan dat ze je brutaal aanstaren. Ik geniet van elke dag die ik hier ben. En van de reizen die ik organiseer. Ze zijn allemaal met gegarandeerd vertrek, al is er maar één deelnemer. Ik krijg zelf namelijk toch nooit genoeg van de woestijn." »

feel-the-desert.com
&
HappyColourShop.com

'Dromen moet je niet uitstellen. En dus besloot ik te emigreren'

Soms moet je weggaan om thuis te komen...

www.feel-the-desert.com